

JAMES ROLLINS

OHNIVÝ PŘÍLIV

V hlubinách oceánu se probouzí dávno ukrytá hrozba

OHNIVÝ PŘÍLIV

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2025

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2023 James Czajkowski

All rights reserved.

Z anglického originálu *Tides of Fire*

(First published by William Morrow,

An Imprint of HarperCollins Publishers, USA, 2023)

přeložil © 2025 Zdík Dušek

Redakce: Jiří Pacek

Mapy: Steve Prey

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Tisk: FINIDR, s.r.o., Český Těšín

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7595-689-7 (pdf)

JAMES ROLLINS

OHNIVÝ PŘÍLIV

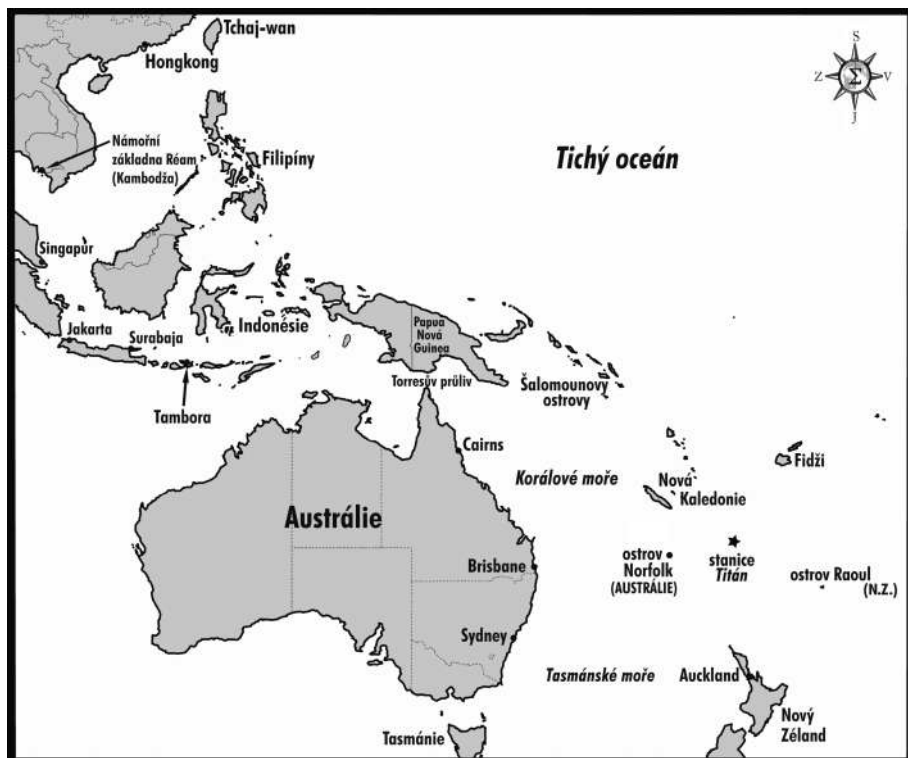
Přeložil Zdík Dušek

*Steveovi Berrymu, nejlepšímu příteli,
jakého si každý spisovatel může přát.
Začínali jsme v zákopech bok po boku a jsem rád,
že pořád bojuji vedle tebe. Takovou chválu bych měl
samozřejmě naředit nějakou výtkou –
ale neudělám to. Protentokrát.*

PODĚKOVÁNÍ

Je to vždy dlouhá cesta, než člověk protne cílovou pásku na konci knihy. Jako u maratonských běžců je taky skvělé mít po boku skupinu přátel, kteří vás povzbuzují, zvednou vás, pokud upadnete, a poskytují vám podporu na každém dalším kilometru. Dovolte mi proto, abych vyjádřil vřelé poděkování báječné, loajální skupině, která pro mne dělala vše, o čem jsem se právě zmínil, a ještě víc. Jsou to tito lidé: Chris Crowe, Lee Garrett, Matt Bishop, Matt Orr, Judy Preyová, Caroline Williamsová, Sadie Davenportová, Igor Poshelyuznyy, Vanessa Bedfordová a Lisa Goldkuhlová. Zvláštní díky patří Steveu Preyovi za zpětnou vazbu a za vytvoření mapy použité v knize. Musím také vyzdvihnout Davida Sylviana – za jeho tvrdou práci a nasazení v digitální sféře – a Cherei McCarterovou, která se se mnou podělila o řadu zajímavých informací a zvláštností, z nichž některé si našly cestu na následující stránky. Kniha by samozřejmě nevznikla bez úžasného týmu profesionálů z nakladatelské branže, který podle mého názoru nikdo nepřekoná. Všem u Williama Morrowa děkuji za neochvějnou podporu, zejména Liate Stehlikové, Kaitlin Harriové, Joshi Marwellovi, Richardu Aquanovi a Caitlin Garingové. Nakonec pochopitelně děkuji lidem, kteří se podíleli na všech fázích vzniku knihy: vážené redaktorce Lysse Keuschové i její pilné kolegyni Mireye Chiribogové; za veškerou tvrdou práci děkuji svým agentům Russu Galenovi a Dannymu Barorovi (spolu s jeho dcerou Heather Barorovou). A jako vždy musím zdůraznit, že všechny omyly ve faktech či detailech, jichž, jak doufám, není v knize příliš mnoho, padají výhradně na mou hlavu.

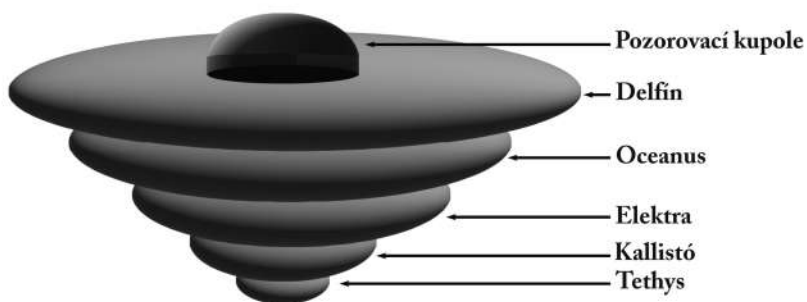

STANICE *TITÁN*

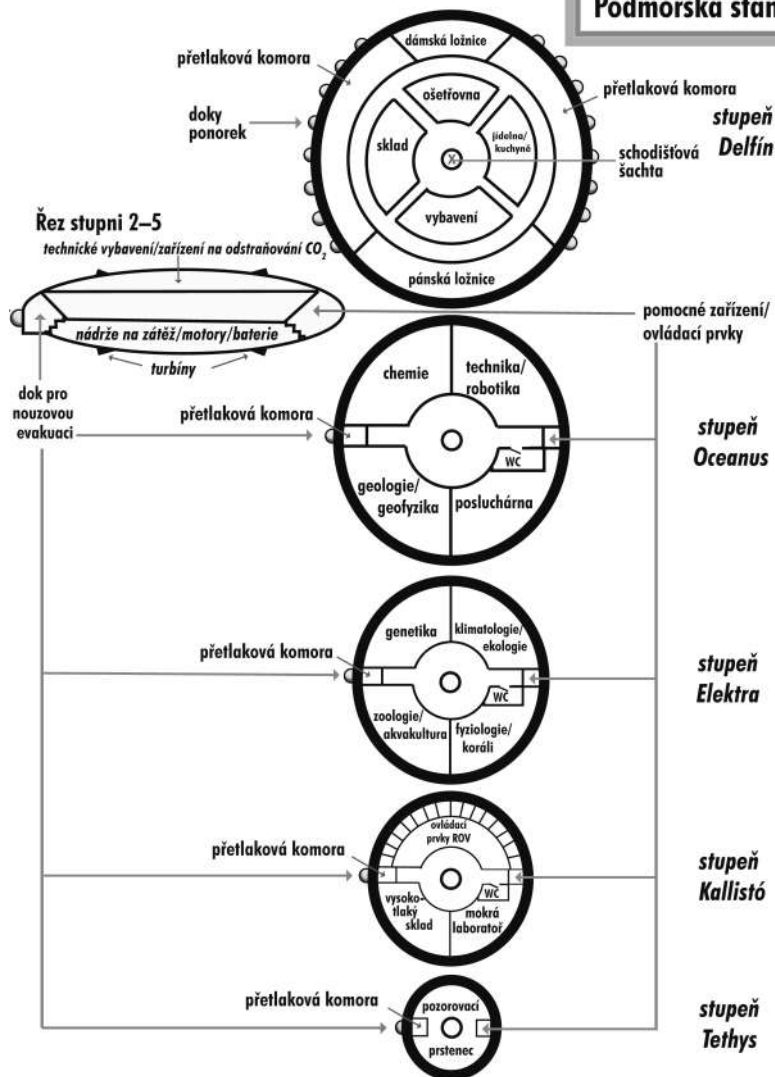
HLADINOVÁ ČÁST STANICE *TITÁN*

PODMOŘSKÁ ČÁST STANICE *TITÁN*

Podmořská stanice *Titán*

SEZNAM POSTAV

Holandská východní Indie

VELITEL LELAND MACKLIN – britský kapitán HMS *Tenebrae*

PORUČÍK HEMPLE – zástupce kapitána HMS *Tenebrae*

MATTHEW – domorodý plavčík na HMS *Tenebrae*

DR. JOHANNES STOEPPER – lékař/přírodovědec a člen Královské batávské společnosti

SIR THOMAS STAMFORD RAFFLES – viceguvernér Holandské východní Indie a předseda Královské batávské společnosti

KAPITÁN HAAS – holandský velitel křižníku *Apollon*

DR. SWANN – lodní lékař na křižníku *Apollon*

THOMAS OTHO TRAVERS – pobočník guvernéra Rafflese

DR. JOHN CRAWFURD – lékař a člen Královské batávské společnosti

WILLIAM FARQUHAR – přírodovědec a správce Singapuru

Posádka stanice *Titán*

PHOEBE REEDOVÁ – mořská bioložka

JASLEEN (JAZZ) PATELOVÁ – postgraduální studentka spolupracující s dr. Reedovou

WILLIAM BYRD – australský výkonný ředitel ESKY a hlavní investor projektu *Titán*

JARRAH – velitel staniční ostrahy

ADAM KANEKO – geolog a člen *Tako no Ude*

HARU KANEKO – vulkanolog, strýc Adama Kaneka

DATUK LEE – biochemik z Universiti Sains Malaysia

BRYAN FINCH – pilot ponorky

KIM JONG SUK – biolog, profesor na Korejské národní výzkumné univerzitě

HENRY STEMME – kapitán *Titánu X*

Sigma Force

GRAYSON PIERCE – současný velitel terénních operací

SEICHAN – bývalá teroristka / nájemná vražedkyně, nyní spolupracovnice Sigmy

MONK KOKKALIS – specialista na lékařství a bioinženýrství

KATHRYN BRYANTOVÁ – odbornice na shromažďování a vyhodnocování zpravodajských informací

JOSEPH KOWALSKI – specialista na munici a výbušniny

PAINTER CROWE – ředitel Sigma Force v D. C.

JASON CARTER – počítačový technik ve velitelství Sigmy

Triáda Tuan-č'

KUAN-JIN – matka Seichan a dračí vůdkyně triády

ČUANG – její zástupce

PO-LIN ČCHEN – učedník („modrá lucerna“) triády

JIE-UNG – poručík triády

Čínský kontingent

KAPITÁNKA CE TAJ-JŮ – velitelka výzkumné stanice ČLOA (Čínské lidové osvobozené armády) v Kambodži

LUO CHENG – bioinženýr a lékař na základně

ČAO MIN – molekulární biologka a spolupracovnice dr. Lua

PODPORUČÍK TŮN-TIE – pracovník na základně

PODDŮSTOJNÍK WONG – pacient na základně

ČCHAJ AJ-KUA – bývalý generálporučík u Strategických podpůrných sil

ČLOA, nyní konzultant Čínské akademie vesmírných technologií

ČCHAJ SŮE – major Strategických podpůrných sil ČLOA (syn Ai-kuy)

KAPITÁN WEN – velitel oddílu Sokol

JANG CHAO – poručík u námořnictva ČLOA

Další

AIKO HIGAŠIOVÁ – ředitelka *Tako no Ude*

DARREN KWONG – ředitel Přírodovědného muzea Lee Kong Chiana

KADIR NUMBERI – ředitel Muzea dějin v Jakartě

VALJA MICHAJLOVOVÁ – vůdkyně teroristů nového Bratrstva

JACK PIERCE – syn Graye a Seichan

PENNY A HARRIET – dcery Monka a Kat

POZNÁMKY Z PŘÍRODOVĚDNÝCH PRAMENŮ

Jsmo ve vesmíru sami?

Tato otázka znepokojovala a zajímala lidstvo od chvíle, kdy jsme poprvé zvedli oči ke hvězdám a napadlo nás, kdo – a jestli vůbec někdo – tam nahoře žije.

V říjnu 2021 navrhla skupina vědců z NASA základní postup, jak tuto otázku posuzovat, a sestavila sedm přesných kroků nutných k potvrzení přítomnosti „dokladů života“, jež mohou naznačovat existenci mimozemského života.* Nazvali tento seznam „Měřítka spolehlivosti detekce života“.**

Ve zkratce jde o tyto kroky:

1. zjištění dokladu o přítomnosti života;
2. vyloučení kontaminace;
3. vyloučení nebiologických zdrojů;
4. důkaz, že doklad může pocházet z daného prostředí;
5. shromáždění dalších pozorování;
6. vyloučení všech alternativních hypotéz;
7. nezávislá následná pozorování.

NASA se zjevně už teď připravuje na okamžik, kdy bude objeven nebo zjištěn mimozemský život, ať už mezi hvězdami, nebo jinde.

* Souhrn těchto dokladů: „Buněčné a mimobuněčné morfologické znaky, biogenní látky v kamenech, bioorganické molekulární struktury, chiralita, biogenní minerály, stabilní výskyt biogenních izotopů v minerálních a organických sloučeninách, atmosférické plyny, na dálku zjištělé znaky na povrchu planety a dočasné změny v celkových planetárních vlastnostech.“ Národní akademie věd, techniky a lékařství. *An Astrobiology Strategy for the Search for Life in the Universe*, Washington, D. C.: The National Academics Press, 2019.

** J. Green, T. Hoehler, M. Neveu et al., Call for a framework for reporting evidence for life beyond Earth, *Nature*, 28. října 2021.

V podobném duchu CIA v lednu 2021 odtajnila téměř tři tisíce stran dokumentů známých pod označením Černý trezor a týkajících se UFO a UAP (neidentifikovaných atmosférických jevů). V červenci téhož roku Pentagon vydal zprávu o 144 případech UAP zaznamenaných vojenskými piloty v letech 2004 až 2021. Z těchto případů má pouze *jeden* vysvětlitelný původ (splasklý balon). Možná z toho důvodu Pentagon v listopadu 2021 vytvořil novou skupinu, aby „odhalovala a identifikovala“ neznámé anomálie ve vzdušném prostoru, a nazval ji Skupina pro identifikaci vzdušných objektů a synchronizaci správy.

Odtajňování dokumentů, pokračující pomalé zveřejňování nashromážděných dat i kongresová slyšení s důstojníky Pentagonu v roce 2022 – vše v souvislosti s možností mimozemského života – vyvolávají dvě otázky:

Co už teď vláda ví?

A vzhledem ke zvýšenému uvolňování informací v poslední době: *Na co se nás snaží připravit?*

Záhy se dozvíte odpověď.

POZNÁMKY Z HISTORICKÝCH PRAMENŮ

Žijeme na proměnlivé planetě. Na geologickém soudku se střelným prachem, který během dějin ohrožoval existenci pozemského života.

Před více než 250 miliony let vyhladilo jedno z největších hromadných vymírání (na pomezí prvohor a druhohor) 70 % pozemského a 90 % oceánského života. Co ho způsobilo? Rozsáhlé sopečné erupce na Sibiři vyvrhly na povrch magma a podpálily ložiska ropy a zemního plynu. Výlevy pokryly plochu o rozloze poloviny Spojených států amerických. Oblaka uvolněných plynů zvedla povrchovou teplotu na hodnotu o deset stupňů vyšší, než je v současnosti. Okyselila oceány, rozložila korály a rozpustila schránky mořských živočichů.* Život na celé planetě vymíral, na souši i v mořích.

A tato geologická událost nebyla poslední, která ohrožovala veškerý život.

Před 74 000 lety vybuchl v Indonésii supervulkán Toba. Vyvrhl dva tisíce megatun oxidu siřičitého a vytvořil kráter dlouhý sto a široký přes třicet kilometrů. Erupce vyústila v sopečnou zimu, která trvala dlouhé roky a způsobila obrovskou díru v ozónové vrstvě kolem planety, což mělo za následek, že se život smažil pod ultrafialovým zářením.** Počet lidí se tehdy snížil na pouhých 10 000 až 30 000 jedinců a lidstvo málem vyhynulo.

Ani pak Země neskončila s pokusy setřást nás ze svého povrchu. Následovalo sedmdesát téměř apokalyptických sopečných událostí – jednou z posledních byla erupce sopky Tambora v Indonésii roku 1815. Šlo o největší výbuch v zaznamenaných dějinách, jehož svědkem byly statisíce lidí a svět o něm informovaly britské koloniální lodě v jižním Tichomoří. Erupce byla slyšitelná na vzdálenost více než 1200 kilometrů a lidé její dunění nejprve připisovali

* Jeff Berardelli, Katherine Niemczyk, The Great Dying: Earth's largest-ever mass extinction is a warning for humanity, *CBS News*, 4. března 2021.

** Isaac Schultz, An Ancient Supervolcano May Have Zapped the Ozone Layer, Exposing Early Humans to Intense Sunburns, *Gizmodo*, 2. června 2021.

střelbě z děl. Rozmetala horních tisíc metrů hory a vyslala na oblohu kilometry vysoký sloup popela a hornin. Bezprostředním následkům výbuchu a propuknutí hladomoru podlehl jen v Indonésii 100 000 lidí a miliony dalších zemřely necelé dva týdny nato, když se mračno popela přesunulo do rovníkových oblastí a místy snížilo teplotu o 12 stupňů. Výsledkem byl neblaze proslulý „rok bez léta“.*

Pod tím vším je však pohřbený jiný příběh. Příběh, který vypráví o geologické nestabilitě naší planety – a souvisí s budoucností, jejíž zárodky se odehrávají už dnes a jež zpochybní vše, co víme o svém místě v tomto světě.

Čtete dál a zjistíte pravdu, která nám všem zůstávala utajená.

Až doted.

* William K. Klingaman, Nicolas P. Klingaman, *The Year Without Summer: 1816 and the Volcano That Darkened the World and Changed History* (*Rok bez léta: 1816 a sopka, která zatemnila svět a změnila dějiny*), St. Martin's Press, 2013.

„Nechte Čínu spát, protože až se probudí, otřese světem.“

připisováno Napoleonu Bonapartovi

„Veškeré válčení je založené na klamu.“

Sun-c', *O umění válečném*

„Země musí být varována!“

Claudie Haigneréová, význačná francouzská kosmonautka,
která strávila týdny na vesmírné stanici Mir i na Mezinárodní
vesmírné stanici. Tato slova vykřikla v roce 2008
před pokusem o sebevraždu.

11. DUBNA 1815

U POBŘEŽÍ OSTROVA SUMBAWA, HOLANDSKÁ VÝCHODNÍ INDIE

Velitel Leland Macklin se z přídě HMS *Tenebrae* díval do ohnivé tlamy Pekla.

Blížilo se poledne, ale na obloze nezářilo slunce. Nebe halila nízká vrstva popela a kouře. Páchnoucí síra ho štípala v očích a páčila v plicích. Jediným zdrojem světla byl planoucí ostrov Sumbawa. Jeho pobřeží se táhlo kilometr od loď, ale zůstávalo ponořené do stínu s výjimkou lávových řek stékajících po sežehnutých svazích Tambory.

Nad okolním mořem – nad tím malým úsekem z něj, který bylo vidět – panovalo těžké ticho jako v hrobce. Zvlněnou hladinu kolem plavidla pokrývala třiceticentimetrová vrstva popela, v níž se tu a tam pohupovaly plovoucí útesy z pemzy. Ani tato vrstva nicméně nedokázala zakrýt mrtvolu. V horkém popelu splývala hejna leklých ryb a mezi nimi bezpočet lidských těl. Stovky duší. Většina tak ohořelých a zčernalých, že byly nerozeznatelné od tmavého moře.

„Nejlepší by bylo co nejdříve odplout,“ doporučil poručík Hemple s jasně patrnou úzkostí.

Poručík byl o sedm let mladší než Macklin a už déle než jedno desetiletí sloužil jako jeho zástupce. Byl to strohý, tvrdý muž s tmavě plavými vlasy a plnovousem a dával jen zřídka najevo vzrušení. Momentálně si vzhledem k dusivému horku svlékl kabátec uniformy a ponechal si jen vestu, bílou košili a krátké modré kalhoty. Stejně jako zbytek posádky si zakryl nos a ústa navlhčenou látkou.

„Už jsme nabrali hodně popela, pane,“ dodal Hemple varovně. „A část z něj začíná být docela horká.“

„To je pravda.“

Macklin si otřel orosené čelo vlhkým hadříkem. Byl oblečený podobně jako jeho zástupce, s tím rozdílem, že si nechal i modrý kabátec s prostým zlatým prýmkem a pozlacenými mosaznými knoflíky. Smetl si popel z černého klobouku a znovu ho nasadil na šedinami prokvetlé vlasy.

Otočil se, aby zhodnotil stav *Tenebrae*. Jeho loď se zdála být stejně zkamenělá jako samo moře: připomínala tmavý pahorek vyčnívající z těchto prokletých vod. Všechny paluby i lanoví pokrýval popel, který zároveň začernil i plachty na třech stěžních. Členové posádky se zakrytými obličejů horký popel odmetali, ale na jeho místo se okamžitě snášely nové lehké vločky.

„Pane?“ naléhal Hemple.

„Otočte,“ přikázal Macklin. „Vrátíme se k Jávě. Viceguvernér Raffles netrpělivě čeká na naše hlášení. Plujte ale těmito zrádnými vodami jen s polovinou plachet.“

„Ano, pane.“

Hemple odešel, aby předal kapitánův rozkaz kormidelníkovi. Během pár minut se loď pomalu otočila k ohnivému ostrovu zádi. Při tom bylo slyšet, jak do trupu naráží plovoucí pemza – znělo to jako drápy mrtvých, kteří se snaží vyškrábat na palubu. Z dálky k nim doléhal i tichý sykot, který strašidelně ševalil v jinak téměř naprostém tichu – zněl z míst, kde se do moře vlévala sopečná láva.

Macklina těšilo, že ohnivá záře Tambory pomalu mizí za nimi. K první erupci došlo před šesti dny. Dunění bylo slyšet i na Jávě třináct set kilometrů daleko, kde znělo jako vzdálená palba z děl. Mnozí se domnívali, že jde o útok pirátů na nějaké obchodní plavidlo, ale když ostrov zahalila černá kupovitá mračna popela následovaná záplavovou vlnou, všichni pochopili, o co se jedná: sopečný výbuch biblických rozměrů.

Tehdy *Tenebrae* kotvila v Batávii, hlavním městě Holandské východní Indie na ostrově Jáva. Dva dny po erupci viceguvernér pověřil jejího kapitána, aby vyplul na moře, našel místo erupce a zhodnotil místní škody.

Tenebrae představovala pro podobnou výpravu dobrou volbu. Jednalo se o plavidlo z třídy uhelných lodí používaných k přepravě nákladů. Měla hranatou záď, širokou příď a ploché dno dokonale vhodné k plavbě mělkými vodami. Od příďové nástavby po záď probíhala široká hlavní paluba o délce dvaatřiceti a šířce deseti metrů. A v těchto piráty zamořených vodách plula se šesti krátkými lodními děly kalibru 24 liber na palubě a dvěma děly kalibru 6 liber na příďové nástavbě.

Macklin položil dlaň na jedno z nich – oceňoval chlad a pevnost železa. Byl rád, že se vracejí do přístavu, ale zároveň ho tísnil nepříjemný strach, ještě jitrěný panujícím tichem, které narušovalo jen občasné zaskřipění sopečných kamenů o trup.

Blížící se kroky ho přiměly, aby se otočil. Kráčela k němu vysoká, kostnatá postava. Muž měl obličej schovaný za navlhčenou látkou, ale i tak velitel snadno poznal Johannese Stoeckera, přírodovědce z Batávské společnosti. Svlékl si kabátec i vestu, takže měl na sobě jen černé kalhoty a bílou košili, která teď ale byla téměř tak tmavá jako kalhoty. Na palubu jim ho přidělil viceguvernér Raffles, který této učené společnosti předsedal. Jejím cílem bylo studovat, chránit a vzbuzovat zájem o historický i přírodovědný význam Východní Indie. Na takovéto průzkumné výpravě tedy Batávská společnost chtěla mít vlastního zástupce.

Stoeckera doprovázel plavčík Matthew. Dvanáctiletý domorodý chlapec – s tmavými vlasy i pletí a obdivuhodně kurážný – zároveň nosil střelný prach k dělům, kdykoliv je museli použít, ale během posledních dnů sloužil jako přírodovědcův pomocník. Matthew byl s tímto úkolem zjevně spokojený – se širokým úsměvem vlekl na jednom rameni těžký kožený vak napěchovaný pemzou, kterou posádka vylovila z vody.

„Co se děje, pane Stoeckere?“ zeptal se Macklin.

Přírodovědec si stáhl látku z obličeje na vousatou bradu. „Kapitáne, když jsme se obrátili na zpáteční plavbu, bylo by možné vytáhnout z moře jedno tělo? Na Jávě s námi spolupracuje jeden anatom a chirurg, který by ho rád ohledal.“

Macklin se při takovém pomyslení ušklíbl. „Nic takového na loď nevezmu, pane Stoeckere. Přináší to smůlu a posádka by se vzbouřila.“

Stoecker se zamračil. Nepřítomně, zamyšleně zatočil zlatým kroužkem, který mu obepínal prst – prsten zdobil granát s vyrytými písmeny BG, zkratkou pro *Bataviaasch Genootschap*, holandský název Batávské společnosti.

Konečně se Stoecker vytrhl ze zamyšlení a odkašlal si. „Kapitáne Mackline, *Tenebrae* je vybavena železem vyztuženým vlečným člunem určeným k přetahování přes kameny a útesy. Nemohli bychom ho spustit, naložit tělo do něj a odtáhnout ho na Jávu?“

Macklin si nechal přírodovědcův návrh projít hlavou – oceňoval jeho vynalézavost. „To je rozumné řešení. Souhlasím.“ Obrátil se k Matthewovi. „Chlapče, zajdi za námořníkem Perrym, ať spustí vlečný člun.“

Chlapec přikývl, položil vak na palubu a odběhl.

Zatímco čekali, Stoecker se připojil ke kapitánovi u zábradlí a zadíval se na září ostrova, která mizela za lodní záďí. „Nikdy bych nečekal, že se tady viníkem takové spouště stane Tambora. Možná Merapi nebo Klut. A kdybych měl sklony k sázkám, vsadil bych si na Bromo, z které pravidelně stoupá dým.“

Macklin pochmurně přikývl. „Všichni věřili, že Tambora spí.“

„Že je přímo vyhaslá,“ opravil ho Stoecker. „To si aspoň všichni mysleli. Ačkoliv se mi donesly zvěsti, že domorodci na Sumbawě občas pociťovali otřesy nebo slyšeli z hlubin země dunění. Možná jsme tyto zprávy neměli ignorovat.“

„Zjevně ne.“

„A včera večer... Myslím, že druhá erupce byla ještě silnější než první. Nebo se nám tak jenom zdála, protože jsme byli mnohem blíž.“

„Ne, musela být horší,“ odpověděl Macklin. „Znělo to, jako kdyby se rozpoltila sama Země.“

„Máte pravdu. A následné vzedmutí moře opravdu působilo nestvůrně. Není pochyb, že na okolní ostrovy udeřila další záplavová vlna.“

Macklin si představil vlnu, která se přihnala k Jávě po prvním výbuchu. *Tenebrae* kotvila na hloubce a zůstala ušetřena škod, pobřežní mola však byla zničena a voda odnesla loď i trosky hluboko do vnitrozemí.

„Modleme se, abychom pořád měli přístav, do kterého se můžeme vrátit,“ zabručel.

Mezitím se k příďové nástavbě vrátil poručík Hemple. Kráčel rychle, s nálehavou rázností. „Veliteli, strážní koš hlásí, že před námi hoří ohně.“

„Na některém z odlehlých ostrovů?“

„Ne, pane. Na moři. Na pravoboku. Necelý kilometr od nás.“ Hemple zvedl mosazný dalekohled. „Ověřil jsem, že je to pravda.“

Macklin kývl na dalekohled. „Podívám se.“

Hemple mu ho podal a Macklin si ho odnesl na pravobok. Už cestou si všiml tlumené záře, která probleskovala příkrovem kouře. Přiložil si dalekohled k oku a několikrát se nadechl, aby se zklidnil a soustředil. Hleděl do něj celou minutu. *Tenebrae* se blížila a zdroj ohně byl čím dál zřetelnější.

„Vypadá to na loď,“ řekl Macklin. „Hoří a silně se naklání.“

„Jedno z plavidel Jeho Veličenstva, pane?“ zeptal se Hemple. „Nebo východindická?“

Macklin spustil ruku s dalekohledem a zavrtěl hlavou. „Pořád je příliš daleko, než aby se daly rozeznat barvy nebo vlajky. I tak ale zamíříme k ní.“

Hemple rázně přikývl a odešel informovat kormidelního poddůstojníka na zádi.

„Moře je pořád horké,“ poznamenal Stoepker. „Není těžké si představit, že by zbloudilá vločka žhnoucího popela mohla podpálit dřevěnou loď.“

„*Tenebrae* ne. Moji muži vědí, na co mají dávat pozor. Nic nás nezastihne nepřipravené.“

„Ta druhá loď možná neměla tak bdělou posádku.“

„Uvidíme.“

Ani s polovinou plachet netrvalo dlouho, než dopluli k potápějící se lodi. Tou dobou se Macklin a Stoepker připojili k poručíku Hempleovi na zádi. Lodní kormidlo obsluhoval poddůstojník Welch. Nikdo nehodlal nic riskovat. Zejména když vyšlo najevo, že plavidlem v potížích je loď pirátů, pohromy Holanďanů v této oblasti. Stěží se proměnily v pochodně skloněné nad vodu. Z trupu se valil tak hustý dým, že téměř zakrýval šlehající plameny.

Od vrazu veslovalo několik menších člunů. Většina rovněž hořela nebo doutnala. Dva z nich se otočily a zamířily k *Tenebrae*, se zběsile zabírajícími vesly.

Macklinovi připadalo zvláštní, že by piráti hledali pomoc na lodi s vlajkou

Jeho Veličenstva. Museli přece vědět, že i pokud se k ní dostanou, čeká je oprátka. Přesto oba čluny pokračovaly v plavbě k *Tenebrae*.

Jeden člun vzplanul s náhlostí, která Stoepkera přiměla prudce se nadechnout. Piráti se natlačili do středu člunu, jako kdyby se vody báli víc než ohně. Nebylo však pro ně úniku ani před jedním živlem. Padali do moře a mizeli pod vrstvou popela. Na okamžik se z ní ještě vynořila jedna hořící ruka, ale vzápětí zmizela.

„Co se to děje?“ zeptal se Hemple s vytřeštěnými očima.

Stoepker zacouval od zábradlí. „Musíme opustit zdejší vody. Něco je tu v naprostém nepořádku.“

Jako na potvrzení přírodovědcevarování se ozvalo hromové zadunění, které rozechvělo okolní hladinu. Přítmí za lodí projasnil oheň. Tambora znovu vybuchla.

Macklin stiskl rty. Uvědomil si, že jméno jeho lodě je dnes až příliš výstižné. Její první majitel ji provozoval jako trestaneckou loď a pokřtil ji podle katolického obřadu temných hodinek. *Tenebrae* označovalo poslední tři dny velikončního týdne, kdy bylo postupně zhášeno patnáct svíc představujících Kristovo utrpení cestou ke kříži, až zůstala jen temnota. Obřad končil hlasitou ranou symbolizující uzavření Ježíšovy hrobky.

Zatímco dunění doznávalo, Macklin se rozhlédl po obloze bez slunce.

Skončíme podobně pohřbení i my?

Vzápětí se moře za lodí vzedmullo, jako kdyby se na hladinu vynořoval obrovský netvor a rychle se blížil.

„Pevně se držte!“ zavolal Hemple na posádku.

Vlna zvedla zád do výše, vzápětí se plavidlo vyrovnalo a chvíli balancovalo na vrcholu hřebene, než ztěžka kleslo do brázdy za ním. I pak se *Tenebrae* zmítala, s kymácejícími se stěžni a pleskajícími plachtami.

Macklin se podíval k poslední z prchajících veslic. Ta se ale teď otočila a začala se vzdalovat, jako kdyby si piráti díky zběsilému pohybu stěžňů konečně všimli vlajky.

To však nebyl ten důvod.

K veliteli přiběhl Hemple. „Kouř, pane. Stoupá všude kolem nás.“

Macklin už si houstnoucího dýmu všiml také, ale připisoval ho hořící pirátské lodi.

Ze zadní části paluby se vzápětí přiřítíl lodmistr a vykřikl na všechny: „V podlodi hoří!“

Hemple ukázal na několik námořníků. „Vědra s pískem a vodou! Jděte!“

Macklin se zamračil na moře a na hořící pirátskou loď.

Stoepker se vyklonil přes zábradlí a podíval se dolů. „Co je tohle?“

Macklin sledoval směr jeho pohledu. Ke spodní části trupu přiléhaly černé kamenné větve. S každým zhoupnutím plavidla se objevovaly další. Kolem nich se zvedal dým, jako kdyby šlo o doruda rozžhavená železa, která se vpa- lovala do prken trupu.

Mezerami ve vrstvě popela bylo vidět, jak se v temné hlubině cosi mihotá a bliká – jako kdyby se pod *Tenebrae* a kolem ní míhala žhnoucí světla.

Macklin se při pohledu na ten děsivý výjev zachvěl.

„Napněte všechny plachty!“ rozkázal. „Dostaňte nás z těchto vod!“

Ani na vteřinu přitom neodtrhl oči z moře. Hořící větve se nadále šířily a šplhaly výš, jako kdyby *Tenebrae* uchvátily ohnivé pařáty nějaké mořské nestvůry.

Už chápal, co u pirátů vyvolalo takovou paniku.

Než *Tenebrae* stačila zrychlit, z trupu vyšlehly plameny a rozšířily se podél větví po celém obvodu lodě. Ani ponor do popelem pokryté vody je nehasil.

Hemple za ním křičel a předával velitelovy pokyny. Ze všech stran se ozý- valy výkřiky a kletby – posádky se zmocňovalo zoufalství a hrůza.

Macklin se zadíval houstnoucím kouřem k pirátskému plavidlu, které se po- malu potápělo do popelem přidušeného moře. Věděl, že *Tenebrae* pravděpo- podobně čeká stejný osud. Tehdy postřehl, že pan Stoecker a Matthew už nejsou vedle něj, ale neměl čas uvažovat nad jejich zmizením.

Jeho loď halil kouř a k zábradlí šlehaly plameny. Srdce mu bušilo až v hrdle. Vzpomněl si, jak se naposledy v batávském kostele zúčastnil velikonoční mše. Zpívali během ní píseň, již před stovkami let složil Gregorio Allegri a která pojednávala o posledních třech dnech Kristových muk.

Nahlas pronesl její název: „*Miserere mei, Deus.*“

Byl právě tak výstižný jako jméno lodě.

Bože, smiluj se nade mnou.

23. DUBNA 1815

BATÁVIE, OSTROV JÁVA

Stamford Raffles, viceguvernér Holandské východní Indie, kráčel troskami městského přístavu, kde právě probíhaly opravy, za kapitánem východoindic- kého křižníku *Apollon*. Kapitána Haase doprovázel jeho lodní lékař Swann.

Oba dorazili do guvernérova paláce a naléhavě se dožadovali přijetí. Přinesli dopis od muže, jemuž Stamford důvěřoval. Proto s nimi i přes pozdní hodinu – slunce již bylo nízko nad obzorem – vyrazil kočárem k přístavu. Teď svižně

kráčeli po dlouhém kamenném molu, jednom z mála, jež ze zkázy posledních týdnů vyšlo nepoškozené.

Přístavem se nesly zvuky kladiv a pil, stejně jako výkřiky. Na obloze se ale už aspoň rozptýlila většina kouře, byť ve vzduchu zůstával viset hustý opar, který měnil slunce ve zlostně rudý kotouč a způsoboval věčný soumrak. Horký večerní vánek taky pořád přinášel pach síry.

Stamford si proto přidržoval u nosu napařfémovaný hadřík. Horko jeho rozpoložení ještě zhoršovalo. Opustil palác formálně oblečený do černého kabátce a upjaté vesty, protože se později měl zúčastnit večere s hodnostáři z Britského Malajska, kteří přijeli zhodnotit škody napáchané erupcí Tambory.

Kapitán Haas s ním srovnal krok. Holanďan s pískovými vlasy měl neformálnější úbor: šedý kabátec a kalhoty, ale vypadal upraveně a nesl se s vznešenou elegancí.

Ukázal na svou loď kotvící v zátoce. „*Apollon* plul Jávským mořem z Nové Guineje, když jsme uviděli malý, zpola potopený člun. Domnívali jsme se, že se utrhł a odplul.“

Swann přikývl. Byl to drobný starší muž s přísným pohledem a tmavýma očima. „Pak jsme si všimli, co na tom člunu je. Doporučil jsem kapitánu Haasovi, abychom ho odvěkleli sem.“

„Ničeho jsme se nedotkli,“ doplnil Haas, zvedl si ke rtům stříbrný křížek a opět ho spustil. „Ne že by si někdo z nás troufl.“

Dovedli Stamforda na konec mola, kde byl uvázaný malý člun zakrytý kusem plachtoviny. Před ním stál muž, který poslal kapitána s dopisem: Stamfordův pobočník a důvěryhodný přítel Thomas Otho Travers. Tmavovlasý Ir a bývalý voják se udržoval v kondici, což ještě podtrhoval těsný kabátec a kalhoty. Stál po boku stejně starého Skota, jehož Raffles taky znal: uznávaného lékaře a člena Batávské společnosti, doktora Johna Crawforda.

Oba muži se tvářili zasmušile.

Stamford prošel kolem Haase. „O co jde? Co vyžadovalo tak naléhavou pozornost?“

Travers se otočil k železem vyztužené loďce, zprohýbané a poškozené. „Tenhle člun pochází z *Tenebrae*.“

„Cože? Jak si tím můžete být tak jistí?“

Stamford vyslal tuto nákladní loď před šestnácti dny, ale od té doby o ní nikdo neslyšel. Všichni předpokládali, že ji přepadli piráti, jejichž plavidla se po erupci vyrojila ve velkém množství, jako supi hodující na mršině.

„Jsme si naprosto jistí, pane,“ odvětil Travers a otočil se k lékaři. „Asi bude nejlepší, když mu to ukážete, pane Crawfordu. Pomůžu vám.“

Mladý lékař byl celý v černém až na bílý límeček – výsledek připomínal kněžské roucho. Přistoupil s Traversem k člunu a společně odhrnuli plachtovinu. Tím se odhalil hrůzný výjev.

Stamford chtěl couvnout, odmítnout, co mu sdělovaly jeho vlastní oči, ale těsně za ním stáli Haas a jeho lékař.

Na dně člunu ležela dvě těla, jedno dvakrát delší než druhé. Obě byla zčernalá a nedaly se rozeznat jejich rysy. Povrch měla zvláště vyhlazený, jako by je někdo vytesal z černého mramoru. Menší zjevně patřilo nějakému chlapci a leželo schoulené pod paží druhého. Trýznivé prohnutí krku a zad svědčilo o tom, že chlapec umíral v bolestech. Zjevně v objetí většího člověka nenašel žádnou útěchu, ten se mu ji však přesto pokoušel poskytnout, byť jeho vlastní smrt nebyla o nic milosrdnější.

Ještě divnější bylo, že větší tělo osudu, jenž je postihl, nepodlehlo celé. Čtvrtina těla nejdál od chlapce byla popálená a pokrytá puchýři, ale jinak víceméně nedotčená. Jedno ucho a tvář zůstávaly i po smrti bledé a namodralé. Horní část trupu halil zbytek ohořelé košile a jedna celá noha zůstávala netknutá, stále oblečená do tmavé nohavice a boty dosahující k lýtku.

Nic z toho nedávalo smysl.

Raffles položil nejdůležitější otázku. „Kdo to je?“

Doktor Crawford opatrně vstoupil do člunu a sklonil se k většímu tělu. Ukázal na ruku, již muž objímal toho chlapce, konkrétně na prsten. „Na kameni jsou iniciály BG.“

Stamford sevřel provoněný hadřík ještě pevněji. Dobře věděl, kdo na palubě *Tenebrae* nosil takový šperk. „Johannes Stoepker. Ten přírodovědec.“

„Domníváme se tak,“ potvrdil Travers. „Ten chlapec bude zřejmě plavčík.“

„Co se s nimi stalo? Tohle neprovede s tělem žádný oheň. Vypadají, jako by je něco proměnilo v kámen.“

Crawford se narovnal – člun se při tomto pohybu rozhoupal a Travers musel k lékaři natáhnout ruku a zachytit ho. „Nevíme, pane,“ přiznal Crawford. „Ale provedl jsem předběžné ohledání. Ať je postihlo cokoliv, rozhodně jim to zmineralizovalo tkáň. Jsou tvrdé jako kámen. Nemám nicméně sebe-menší tušení, co to způsobilo ani jak. Budu potřebovat, aby jejich těla někdo odnesl do mých místností za městskou lékárnou, kde je budu moci prozkoumat podrobněji.“

„Nejdřív byste ale měl vidět ještě jednu věc,“ řekl Travers varovně.

Rafflesův pobočník se připojil k lékaři ve člunu a přiklekl ke Stoepkerově druhé ruce, přitisknuté k hrudi. Ve zkamenělých prstech svíral ocelovou schránku.

„Zjevně nechránil jen toho chlapce,“ řekl Travers. „Chtěli jsme všechno nechat v původním stavu, dokud nedorazíte.“

„Dokážete tu schránku vyprostit?“ zeptal se Stamford. „A podívat se, co obsahuje?“

„Můžu to zkusit.“

Travers si omotal ruku kapesníkem a sevřel ocel přes něj – očividně se nechtěl dotknout zkamenělé kůže. Pokusil se schránku vytáhnout, ale marně. Stoeperker i ve smrti odmítal vydat tajemství, které střežil.

„Větší silou, pane Traversi,“ pobídl ho Stamford.

„Ano, pane.“

Travers se rozkročil, začloul schránkou a trhl s ní. Konečně se ozvalo ostré prasknutí a Travers padl na obrubu člunu, který se pod jeho váhou málem převrhl, ale Crawford se rychle naklonil na druhou stranu, aby ho vyrovnal.

Stamfordův pohled přilákalo šplíchnutí u zádě člunu.

Trhl sebou. „Ta schránka vám vypadla?“

„Ne, pane.“ Travers ji zvedl. „Pořád ji držím.“

Stamford nespouštěl oči z vody. Uviděl, jak na hladinu vyplouvá kus zčernalé ruky. Chyběly jí dva prsty. Přes kamenný vzhled byla zjevně lehčí než voda.

Co je to za ďábelský úkaz?

Travers vystoupil z člunu na molo a donesl mu schránku.

Stamford zkřížil ruce na prsou – netoužil se dotýkat toho prokletého předmětu. „Otevřete ji,“ přikázal.

Travers uvolnil petlici a zvedl víčko. Z nitra vypadly složené papíry a snesly se na molo. Patrně poslední vzkaz Johanneše Stoepekera.

Stamford si ho nevšímal a naklonil se ke schránce. Obsahovala už jen jediný další předmět: kamennou větévku, která vypadala jako kus černého korálu.

„Co si o tom myslíte?“ zašeptal Travers.

Stamford zavrtěl hlavou – nenapadalo ho, co by to mohlo znamenat.

Proč by se Stoeperker tak usilovně snažil zachovat něco takového?

Neuniklo mu nicméně, že barva a lesk odlomené větévky odpovídají barvě a lesku zčernalých těl v člunu. Vybavil si i jedinečnou vlastnost korálů: po ulomení a vysušení často plavou na vodě.

Zahleděl se na Stoeperkerovu ruku, která se pohupovala na hladině, a po zádech mu přešel mráz. Najednou mu byla jasná jedna věc.

Ta těla nezkameněla.

Proměnila se v korál.

1. ČÁST

1. KAPITOLA

18. LEDNA, 10.04 NOVOKALEDONSKÉHO ČASU

PĚT SET KILOMETRŮ OD OSTROVA NORFOLK (AUSTRÁLIE)

Phoebe Reedová s posvátným úžasem vyhlížela na podmořskou rajskou zahradu.

Za dvaadvacet centimetrů silným akrylovým sklem prozařovaly reflektory stanice věčnou temnotu. Vysílaly jedinečné pásmo červeného světla, které nerušilo okolní mořský život. Phoebe stála u okna a na očích měla speciální brýle vyladěné na vlnovou délku světla, aby jí poskytovaly co nejlepší obraz.

I zde, v hloubce tří kilometrů bujel život v kaleidoskopu sytých barev. Po útesech šplhali obří krabi se šarlatovými nohama a jemně propátrávali štěrbinu. Nad pískem se vznášela přízračně bílá terčovka. Kolem okna prolupl žraloček brazilský – dříve se mu díky jeho válcovitému tělu přezdívalo doutníkový žralok. Na okraji ozářeného úseku moře hlídkoval o něco větší žralok šedý.

Phoebe koutkem oka postřehla, jak se vedle ní natahuje ruka a ukazuje právě na něj. „Žraloci šedí nebyli ještě nikdy zaznamenáni v takové hloubce.“

„Skutečně, Jazz?“ zeptala se Phoebe a ohlédlá se na svou postgraduální studentku.

Jasleen Patelová se zamračila – nelíbilo se jí, že někdo pochybuje o jejích znalostech. Jazz před dvěma lety získala magisterský titul v oboru mořská biologie a teď pod Phoebiným vedením dopisovala dizertační práci. Phoebe ji školoila už jako magisterskou studentku a Jazz jí dělala odbornou asistentku v mořské laboratoři Caltechu. Jejich spolupráce trvala už déle než pět let a většina kolegů jim začala přezdívat PB&J.

Mnozí se domnívali, že se sblížily, protože obě byly ženy tmavé pleti. Phoebe se narodila na Barbadosu, ale matka ji vychovala v centrální části amerického Jihu, kam se přistěhovala, když bylo její dceři osm let. Jasleen byla o osm roků mladší rodilá Kalifornanka, ale její rodina pocházela z Bombaje ve východní Indii a teď provozovala řetězec čistíren v San Francisku a okolí.

Dohromady je však nesvedla barva pleti ani pohlaví. Nebo aspoň ne výhradně. Mnohem více šlo o společný zájem o záhady mořských hlubin. A o vzájemný respekt.

„Dá se těžko věřit, že v téhle batypelagické zóně bez slunce *vůbec něco pře-*

žije,“ poznamenala Jazz a položila dlaň na sklo. „Takhle hluboko tlak přesahuje hodnotu tři sta kilogramů na čtvereční centimetr.“

„Je to úžasné, víd’? Život se tu nejen uchytil, ale přímo tady vzkvátá.“

Obě se znovu zadívaly na říši divů, která se rozkládala za sklem.

Objeví se dva řasové, kteří pohupovali dlouhými výrůstky se světélkujícími konci. Světlem svíjivě propluly shluky mnohoštětinatců rodu *Teuthidodrilus*, kteří se živí mořským sněhem, jenž se sem snáší ze sluncem prosvětlených vrstev vody a dodává do tohoto půlnočního moře živiny. Každý pohled odhaloval nové živočichy: hejna zubatek, dvojici vampýrovek, osamělou chobotnici rodu *Grimpoteuthis*. O něco dál prolézali mezi vlnami šarlatových sasanek albínští humři.

„Už sis vybrala útesy, kde chceš odebrat první vzorky?“ zeptala se Jazz a podívala se na potápěčské hodinky. „Za hodinu a půl nám začíná první přidělený čas s ROV.“

„Vybrala jsem pár kandidátů, ale nejdřív si chci ještě jednou obejít všechna okna na tomhle stupni a možná i o stupeň výš.“

„Neotálej,“ varovala ji Jazz. „Nejsme jedině, kdo čeká, až na něj dojde řada. Máme tu hodně konkurentů.“

„I nad sebou.“

O účast na tomto velkém podniku žádaly tisíce výzkumníků, akademiků a vědců, ale pro zahájení provozu projektu Titán bylo vybráno jen tři sta z nich. A tyto tři stovky byly nyní rozděleny ve třech zónách.

Polovina výzkumníků zůstala na palubě *Titánu X*, tři sta metrů dlouhé gigajachty se skleněnou koulí o průměru třináctipatrového domu na zádi. V kouli se nacházelo dvaadvacet nejmodernějších laboratoří. Loď dokázala nejen zásobovat zdejší stanici, ale s pomocí jaderného reaktoru chlazeného roztavenou solí taky vyvíjet značnou rychlost, jež jí umožňovala provádět výzkum po celém světě.

Kromě ní byla nahoře i hladinová část projektu Titán, plovoucí konstrukce navržená po vzoru ropných plošin. Sloužila jako lešení, pracovní stanice a trvalé podpůrné zařízení. Právě tam taky kotvily dva tucty ponorek typu HOV i ROV, tedy ponorek s lidskou posádkou i dálkově řízených.

Během uplynulých dvou týdnů dopravovaly HOV výzkumníky a posádku k podmořské stanici *Titán* v hloubce tří kilometrů. Někteří popisovali obrácenou pyramidu stanice jako „nejdražší káču na světě“.

Phoebe sem sestoupila před dvěma dny a naskytl se jí neuvěřitelný pohled. Horní stupeň stanice s velkou skleněnou pozorovací kupolí vypadal jako obří UFO o průměru sto metrů. Čtyři stupně pod ním měly stejný kruhový půdorys,

ale postupně se zmenšovaly a vytvářely onu „káču“. Nejspodnější podlaží – kde byla právě teď – mělo průměr pouhých dvacet metrů. Nehostilo žádné laboratoře, jen prstenec polarizovaného černého skla, které z tohoto stupně dělalo podobnou pozorovatelnu, jaká se nacházela nahoře.

Podobně jako loď a plošina na hladině celá stanice plula – vznášela se nad mořským dnem. Její pozici zajišťovaly nádrže se zátěží a dynamicky ji stabilizovaly pomocné tryskové motory na každém stupni. Jediný přímý kontakt s křehkým ekosystémem pod nimi představovalo několik kotev na lanech, které je udržovaly na místě.

Pro usnadnění pohybu mezi třemi zónami projektu byl i v podmořské stanici udržován tlak jedné atmosféry – tím odpadala při přesunech mezi hlubinou a povrchem nutnost aklimatizace či dekomprese. Ponorky nakládaly a vykládaly cestující podobným systémem jako na Mezinárodní vesmírné stanici – což bylo jediné vhodné, protože okolní prostředí bylo právě tak nepřátelské a nebezpečné jako kosmické vakuum.

Nebylo však těžké zapomenout tu na strach. Phoebe a Jazz, jako i většina ostatních výzkumníků, chodily po blankytně modrých chodbách se směsí posvátné úcty, nervozity a vzrušení. Všichni absolvovali měsíce příprav, týdny přednášek a dny bezpečnostních školení. Nic je nicméně nemohlo připravit na vstup do tohoto světa.

„Phoebs, ty tu dokončí pozorování,“ řekla Jazz. „Já půjdu nahoru a zkontroluju přidělený terminál ROV. Chci pohlídat, aby ta dvojka z MIT neukrojila nic z našeho času.“

„Dobrý nápad. Dýchej jim za krk, jestli budeš muset.“

„Neboj, já dokážu popohnat kluka, když se nehýbá dost rychle.“

Phoebe se usmála a Jazz vykročila k točitému schodišti, které vedlo vzhůru. Jasleen měřila sotva sto padesát centimetrů a tmavé vlasy nosila upravené do skřítkovského sestřihu, ale pokud šlo o hájení pracovního prostoru a rozpisu, dokázala se proměnit ve skutečného pitbula.

Jelikož si Phoebe uvědomovala, že Jazz za případné zdržení počene k zodpovědnosti i ji samotnou, raději hned začala obcházet stupeň Tethys. Tentokrát se nesoustředila tolik na zázračnost hojného života, který plaval, lezl nebo se vznášel nad útesy, ale spíš na vlastní předmět studia.

Její dizertační práce se zabývala jedinečnými biologickými vlastnostmi hlubokomořských korálů. Většina lidí zná z potápění korály z mělkých moří, kde polypové získávají energii od fotosyntetizujících řas, jež s nimi žijí v symbióze. Ona se však soustředila na korály, kteří osídlili místa pod sluncem prosvětlenou zónou. Tyto organismy zůstávaly špatně prozkoumanou záhadou. Ve studených

vodách a pod vysokým tlakem dospívaly pomalu a byly známe svou neuvěřitelnou dlouhověkostí – podle některých odhadů se dožívaly až pěti tisíc let.

V nepřítomnosti slunečního světla se živily mikroskopickými tvory – zooplanktonem a fytoplanktonem – v kombinaci s organickou hmotou z rozkládajících se rostlin a živočichů. K přijímání takového zdroje potravy si hlubokomořští koráli vytvořili krásné, křehké vějíře a jemné větvičky, jež prosévaly mořské proudy a filtrovaly z nich potravu a kyslík. Batypelagické korálové útesy proto připomínaly lesy s péřovitými listy a větrovím.

Tady to rozhodně platí.

Už jen samotný rozsah korálů za okny bral dech. Jednalo se spíš o světélkující džungli než o les. Zářiví gorgonští koráli se tyčili v podobě vysokých kmenů a větví – někteří dosahovali i výšky deseti, třinácti metrů. Svítili žlutými, růžovými, modrými a světle fialovými odstíny. Mezi nimi bylo vidět rohovitky, jinde zase vyrůstali vysocí stromovití koráli v husté spleti silných větví, která připomínala zuhelnatělé kostry metr vysokých borovic. Prohlubně a hřebeny zase naopak obsadily rozměrné keře slonovinově zbarvených *Lophelií*.

Phoebe na okamžik zkrušila vyhlídka na monumentální úkol prostudovat a zkatalogizovat rozmanitost zdejší krajiny, ale pak se zhluboka nadechla a připomněla si čínské rčení, jež citovala její matka, kdykoliv Phoebe něco zdrtilo, zvláště po přestěhování do Států.

I tisíc mil dlouhá cesta začíná jediným krokem.

Znovu se zhluboka nadechla a pomalu vydechla.

To zvládnou.

11.08

O čtyřicet minut později Phoebe dokončila druhou obchůzku oken na stupni Tethys. Musela se vyhýbat hloučkům kolegů, kteří si potichu povídali jazyky z celého světa. Nesla tablet s otevřenou mapou okolních útesů, na níž označila patnáct možných míst – trojnásobek, než kolik se dalo s ROV v jejich přiděleném čase stihnout.

Musím počet míst snížit na pět nebo šest.

Podrážděně sevřela tablet, ale věděla, že později bude mít dostatek času na další odběr vzorků. V nadcházejících měsících hodlala rozšířit oblast výzkumu. První týden se měli především aklimatizovat, zvykat si na metody sběru a učit se, jak nejlépe využívat laboratoře na palubě stanice. Poté může výzkum rozvinout do větší šíře. Na příští úterý už měla zamluvenou plavbu v HOV, při níž si prohlédne vzdálenější lokality.

Jako kdyby ji Phoebe přivolala, kolem okna proplula zářivě žlutá ponorka s velkou prosklenou koulí na přídí. V záři reflektorů, které Phoebe přes citlivé brýle oslňovaly, se daly rozeznat stíny, jež se pohybovaly za oblym sklem.

Přítiskla dlaň k oknu a sledovala, jak ponorka mizí ve tmě jako pozvolna pohasínající hvězda. Cítila, jak jí v hrudi plane bolestná touha.

Ze zasnění ji vytrhl mužský hlas, který ji oslovil tak nenadále, až sebou trhla. „Co si o tom všem myslíte, doktorko Reedová?“

Tolik se soustředila na výhled, že nepostřehla, jak se k ní blíží. Otočila se a překvapeně ztuhla, když uviděla Williama Byrda, výkonného ředitele ESKY a hlavního investora projektu Titán. Padesátiletý Australan vydělal jmění na stavbě lodí – zejména nákladních a kontejnerových, ale také plavidel pro australské vojenské námořnictvo. Jeho společnost ovládala podstatnou část mezinárodního obchodu. Byrdův majetek přesahoval 70 miliard dolarů. Právě teď však měl na sobě prostou námořnický modrou kombinézu a čepici se znakem trojzubce: oficiální staniční uniformu. Jediným dokladem jeho bohatství byl objemné kapesní hodinky ze zlata, které mu visely z řetízku na hrudi.

Phoebe si sejmula brýle a zapátrala po vhodných slovech. Nakonec si vzpomněla na svůj první dojem a ukázala na moře za sklem. „Pane Byrde..., opravdu... jste se nemýlil, když jste zdejší moře popsal jako rajskou zahradu. Je to skutečně ohromující.“

„Á, takže jste slyšela mou tiskovou konferenci z minulého týdne?“

Věnoval jí úsměv, díky němuž působil ještě chlapečtěji. Měl silně opálený obličej – ale ne z žádného solária. Vypadal jako větrem a solí ošlehaný, ostřílený námořník s hustými plavými vlasy protkanými bílými nitkami, ať už stářím, nebo vybělením od slunce. Nejspíš obojím.

„Pochybuji, že by někomu unikla,“ odpověděla. „Ačkoliv tuším, že Bezos, Branson a Musk se mohli urazit.“

Pokrčil rameny. „Dobře jim tak. K čemu utrácet miliardy na vysílání raket do vesmíru, když zůstává tolik neprozkoumaných záhad přímo tady na Zemi. Zejména v moři, kde zatím bylo zmapováno jen dvacet procent dna. A i tyhle mapy mají špatné rozlišení. Pokud jde o mapy s podrobnostmi, které umožní zaznamenat útvary o rozměrech vraků letadel, prozkoumanost dna poklesne na bídých pět setin procenta – takže téměř celé dno zůstává neprobádané.“

„Neuvědomila jsem si, že ta čísla jsou tak nízká,“ řekla Phoebe.

Byrd smutně přikývl. „To je pro nás největší výzva. Budoucnost lidstva není na povrchu Marsu, ale v těch devadesáti devíti celých devíti desetinách procenta pozemských oceánů, která zůstávají zahalená tajemstvím. A k vlastní škodě je pořád zanedbáváme. Oceány nás živí, jsou naše hřiště, dokonce i lé-

kárna. Ještě důležitější je, že představují skutečné plíce planety – produkují osmdesát procent kyslíku a pohlcují dvacet pět procent oxidu uhličitého. Jestli vymře třeba jen čtvrtina oceánského života, bude následovat smrt většiny života na celé Zemi.“

Phoebe přikyvovala – jeho slova jí připomínala význam projektu Titán. Založilo ho konsorcium neziskových organizací, výzkumné granty a korporátní sponzoři, ale lví podíl na financování měl muž, který právě stál před ní. Netušila, jestli to není jeho způsob, jak splatit skutečnost, že vydělal miliardy na tisících nákladních lodí brázdících světové oceány. Aspoň ale něco splácel. Právě jeho společnost dohlížela na výstavbu komplexu *Titán* a utratila 10 miliard dolarů, díky nimž se stanici podařilo zkonstruovat v neuvěřitelně krátkém čase.

A já můžu být součástí.

Ani miliardář nicméně nedokázal udržet Phoebinu pozornost. Oči se jí neustále stáčely na prstenec oken a sledovaly vorvaňovce zobatého, který plul nad korálovými útesy – stanice v něm nejspíš vyvolávala právě takovou zvědavost, jakou v nich vyvolávalo zdejší okolí. Tento druh kytovce se potápí do velkých hloubek a dokáže zadržet dech na několik hodin.

Byrd zřejmě postřehl Phoebinu roztěkanost – jeho přívětivý úsměv se ještě rozšířil a miliardář se otočil, aby se taky zahleděl na zázračnou krajinu za okny.

„Jestli je to skutečně ztracený Eden,“ poznamenal, „doufejme, že nás odtud nevyženou za to, že hledáme zakázané poznání jako Eva. Máme se tady dole hodně co učit. A čeká nás spousta práce.“

„To není práce, věřte mi. Je to pocta. Být zde, na okraji Korálového moře. Když pomyslím, kolik objevů nás čeká, chci začít co nejdřív.“

Mezitím se ostatní přítomní obrátili k nim a přestali sledovat fantastický výhled. William Byrd chodil mezi výzkumníky jen zřídkakdy. Během několika týdnů, kdy Phoebe procházela výcvikem na palubě *Titánu X*, ho zahlédla jen několikrát, buď na opačné straně paluby, nebo když ho prováděli po vědecké sekci v obří kouli. Momentálně omezil svůj doprovod na jediného bodyguarda s přísným obličejem, vysokého Austrálce, který nechával položenou dlaň na rukojeti obušku připevněného k pasu.

„Vaše nadšení je pro mě inspirací, doktorko Reedová,“ řekl Byrd, aniž by odtrhl pohled z moře.

„Děkuji,“ vykoktala Phoebe. Ohromilo ji, že si miliardář vůbec pamatuje její jméno.

Na druhou stranu byla jedním z mála černochů v celém komplexu, a jedinou černoškou, aspoň pokud věděla. Doufala, že to není důvod, proč ji zná – ani skutečnost, že měřila sto osmdesát pět centimetrů a tyčila se nad většinou ostatních.

Projekt Titán byl sice mezinárodní, ale největší zastoupení mezi účastníky měli bílí muži. Pracovalo tu dost lidí z různých míst Asie, hrstka z Turecka, Pákistánu a Blízkého východu. Muži měli nad ženami převahu dvaceti ku jedné, to nicméně vypovídalo spíš o absenci žen ve světě vědy než o předsudcích.

Nebo aspoň doufám.

Byrd se odvrátil od okna a zadíval se na ni. „Těším se na vaše hodnocení stavu okolních útesů, paní doktorko. Chovám naději, že se nám podaří najít způsob, jak zastavit úhyn korálů, kteří dali tomuhle moři jméno.“

Phoebe měla podezření, že ji k účasti na projektu vybrali právě proto. Hlubokomořští koráli byli podle všeho obzvlášť odolní proti vyšší teplotou navozenému blednutí korálů u hladiny, jež ohrožovalo celý Velký bariérový útes. Koráli rostoucí v hlubinách taky mnohem lépe zvládali znečištění. Nikdo však nevěděl přesně proč. Kdyby se podařilo zjistit odpověď, mohla poskytnout řešení, jak zachránit světové korálové útesy.

„Četl jsem vaše články ze studií ve výzkumném ústavu Monterey Bay Aquarium,“ pokračoval Byrd, „související s ekologickou odolností Sur Ridge u kalifornského pobřeží. Proto vkládám takové naděje do vašeho zdejšího bádání.“

Phoebe se pokusila skrýt svůj šok. *On četl moje práce.* Možná tedy jeho pozornost opravdu nesouvisí s barvou pleti ani výškou.

Narovnala se. „Udělám, co bude v mých silách.“

„O tom vůbec nepochybuji.“ Byrd si hlasitě povzdychl. „Nechám vás, abyste se mohla pořádně aklimatizovat, paní doktorko. Ale těším se, až si spolu zase promluvíme.“

Než stačil vykročit k ústřednímu schodišti, stanici se rozlehl tichý hukot. Kotevní lana za okny se zhoupala, ale všech pět stupňů stanice se téměř nepohnulo, protože výkyv vyrovnávaly řady počítačem koordinovaných trysek.

I tak se ostatní vědci stáhli do středu prostoru, dál od oken.

Dokonce i Byrdův osobní strážce sáhl po svém svěření.

Australan před ním ale uhnul, zvedl ruku a promluvil zvýšeným hlasem. „Jenom menší podmořské zemětřesení. Není se čeho bát. Jsme v tektonicky aktivní oblasti. Tohle je šestnáctý – ne, sedmnáctý – otřes, který jsme tu od spuštění projektu zaznamenali. Podobné otřesy jsou očekávané a návrháři *Titánu* s nimi plně počítali.“

Když chvění odeznělo, Phoebe byla jediná, kdo přistoupil zpátky k oknu. Vyhlédla ven. Mořský život za sklem vypadal, že na něj otřesy neudělaly větší dojem než na Byrda. Zvířený písek opět klesal ke dnu.

Položila dlaň na sklo – cítila nepatrné chvění od stabilizačních motorů, ale nic jiného. Zadívala se do tmy, která se rozkládala za dosahem červených re-

flektorů, k pravděpodobným epicentrům nedávných otřesů. Představila si, jak mořský šelf klesá do propojeného bludiště hlubokomořských příkopů: Šalomounova, Novohebridského a dále Tonžského a Kermadeckého. Ty všechny vyznačovaly nepravidelnou tektonickou linii, kde se Tichomořská deska zasouvá pod Indoaustalskou.

Ačkoliv na Mariánský příkop severně odtud se vzhledem k jeho největší hloubce soustředí více publicity, je o pouhých tisíc metrů hlubší než tento řetězec. Jelikož jsou ale zdejší příkopy až druhé, vědci jim nikdy nevěnovali takovou pozornost.

Až doted', jak doufala.

Jedním z důvodů, proč se přihlásila k projektu Titán, byla jeho blízkost k těmto příkopům a souvislost s jejím nejnovějším výzkumem. Hlubokomořští koráli jsou zdokumentováni v hloubce tří kilometrů pod hladinou, ale nikdo nevěděl, jestli se vyskytují i hlouběji, a pokud ano, jak asi vypadají a jak přezívají. Odpovědi na tyto záhady možná čekají v nedalekém labyrintu příkopů.

Ohlédla se na Williama Byrda, kterého zastavila trojice výzkumníků, než stačil odejít. Znělo to, jako by je stále uklidňoval – vykládal o bezpečnostních systémech a zátěžových testech, jež stanice podstoupila.

Nechala ho mluvit a místo toho si vybavila jeho slova o tom, že 99,9 procenta světových oceánů zůstává neprobádaných. Někde musí koráli žít i ve větších hloubkách.

Otočila se zpátky k oknu.

A já je najdu.

Přes dlaň, stále položenou na skle, ucítila záchvěv, který se jí vzápětí rozšířil do celé paže. Mořské dno se chvělo a přes zvržený písek bylo vidět, jak se rozlehlý les korálů otřásá. Dosud klidní podmořští živočichové zabrali ploutvemi i ocasy a rychle odpluli. Armáda krabů přestala hledat potravu a utekla od útesů. Chobotnice a olihně zmizely ve tmě a nechaly po sobě jen mlhu v panice vypuštěného inkoustu.

Vykulila oči a zajíkla se. Hrdlo se jí stáhlo, takže nedokázala ani varovně vykřiknout.

Než stačila vydechnout, mořské dno pod stanicí poskočilo. Kotevní lana se divoce zasmítala. Dvě se vytrhla. Slyšela, jak se nad ní zabouchly požární poklopy a oddělily jednotlivé stupně od sebe. Stanice se zakymácela a zbytek kotevních lan se v poryvech bublin uvolnil z úchyťů na plovoucí konstrukci.

Celý komplex se pomalu roztočil jako káča, kterou taky v podstatě byl – dokud se motorům nepovedlo pohyb vykompenzovat a stanice opět neznehybněla.

Phoebe se podívala na ostatní. Několik vědců otřesy porazily na zem. William Byrd zůstal stát, nejspíš díky tomu, že ho pevně držel jeho bodyguard.

Australan se pokusil zasmát, ale jeho smích vyzněl nuceně. „To byl trochu větší mazec, než jaký jsem doufal, že zažijete, ale jak vidíte, i po tak silném otřesu je vše v pořádku.“

Požární poklopy mezi stupni se s výdechem vzduchu pomalu otevřely a stanicí zazněl klakson, který informoval o ukončení poplachu.

„Jak jsem říkal,“ ujistil je Byrd se širokým úsměvem, „není se čeho bát.“

Jeho úsměv nicméně vypadal mnohem méně sebejistě než před chvílí.

Phoebe se obrátila zpátky k oknu. Otřesy ustaly a mořské dno se vracelo do původního stavu. Usazující se písek opět odhalil korálové útesy – vypadaly víceméně nedotčeně. Dva vyšší stromy se zlomily a spadly do písku, ale k větším škodám zřejmě nedošlo.

Phoebe přesto zůstávala ve střehu a čekala.

Po pěti minutách se v ní zvedla mrazivá vlna strachu.

Žádný z volně pohyblivých živočichů se nevrátil, jako by se stále vyhýbali zdejší oblasti.

S obavami se rozhlédla.

Neměli bychom se zachovat stejně?

2. KAPITOLA

22. LEDNA, 18.02 HONGKONGSKÉHO ČASU
HONGKONG, ČÍNA

Velitel Grayson Pierce klečel před svým dvouletým synem a čekal, až Jack dospěje k rozhodnutí, které určí jeho osud.

Chlapec se momentálně soustředil na papouška se sírově žlutým hřebínkem, který tancoval na bidýlku u dveří na balkon. Slunce viselo nízko nad obzorem a ozařovalo výhled, který se táhl od zalesněných výšin Victoria Peaku dolů k hongkongským mrakodrapům a přístavu.

Grayovu pozornost přitáhl podrážděný povzdech.

„No tak, Jacku, jeden si vyber,“ pobídla chlapce Harriet. Trpělivost sedmileté dívky se očividně vyčerpala. Věděla, že v kuchyni čeká čtyřpatrový narozeninový dort v podobě Snoopyho.

„Nespěchej na něj,“ pokárala sestru Penny – byla starší o celý rok a sehrávala roli tolerantního sourozence.

Obě dívky byly dcery Grayova nejlepšího přítele a kolegy ze Sigmy Monka Kokkalise a Kathryn Bryantové, kteří právě v kuchyni připravovali malý večírek, jenž bude následovat po tomto obřadu. Gray slyšel, jak si Monk s Kat uvolněně povídají. Občas k němu dolehl tichý smích a tu a tam i Monkovo hlasitější pobavené odfrknutí, které se docela přesně podobalo namlouvacímu volání hus.

Ke konci minulého týdne přiletěli z D. C. do Číny, aby oslavili Jackovy druhé narozeniny s jeho babičkou z matčiny strany. Kuan-jin obcházela skupinu, která se usadila na zem kolem Jacka. Její jméno znamenalo *bohyně milosrdenství*. Ačkoliv pro dračí vůdkyni triády *Tuan-č'* šlo spíše o ironické než výstižné označení. Gray věděl, že kdyby se Seichan nepřiletěli s Jackem do Hongkongu, žádného slitování by se nedočkali. Kuan-jin byla už tak dost rozkacená, že zmeškala chlapcovy klíčové první narozeniny.

Teď si to zjevně hodlala vynahradit.

Štíhlá žena měla na sobě roucho s kápí, které odhalovalo dlouhou kaskádu černých vlasů s jediným pramenem šedin na jedné straně obličeje, stejné, kde se jí táhla hluboká fialová jizva. Začínala na líci a zatáčela k levému obočí – oko našťestí ušetřila. Na veřejnosti toto znetvoření skrývala – nikoliv ze studu, ale protože šlo o poznávací znamení, díky němuž by všichni věděli, kdo je.

Její postavení dračí vůdkyně a hlavy Macaa vzbuzovalo obdiv i nepřátelství. Ve své vile na Victoria Peaku nicméně mohla polevit v ostražitosti. Ne že by se měla čeho bát – okolí domu střežila elita triády. Navíc si i po šedesátce zachovávala působivou dovednost s noži a dýkami schovanými v šatech.

Kuan-jin položila další hromádku penězi naditých červených obálek na ty, které už spočívaly na stolku. Kolem ležely i desítky zabalených dárků. V její organizaci zjevně bylo jen málo těch, kdo nehodlali obdarovat jejího vnuka.

Hromadu hlídal starší muž, který Kuan-jin doprovázel všude jako stín. Čuang byl o půl hlavy vyšší než Gray, sněhobílé vlasy měl stažené dozadu a spletené do dlouhého copu, obličej hladký a bez vrásek. Každý ladný pohyb prozrazoval skrytou sílu.

Jedna obálka sklouzla z ostatních, Čuang ji hbitě zachytil a vrátil ji na správné místo. Na zádech měl pochvu s čínskou šavlí *tao* z osmnáctého století. Nikdy nemluvil o její historii, zmínil se jen o jejím stáří. Gray už ale v minulosti viděl, jak Čuang se zbraní zachází, a věděl, že stovky let čepel nijak neztupily.

Kuan-jin beze slov poděkovala Čuangovi za navrácení obálky tím, že mu zlehka přejela prsty po paži. Z toho, jak ji Čuang sledoval pohledem, když se vracela k usazeným hostům, Gray získal dojem, že ten muž neplní jen roli osobního strážce.

Záviděl tichost a klid jejich vzájemné náklonnosti.

Podíval se nalevo od Jacka, kde klečela chlapcova matka.

Kéž by totéž platilo o našem vztahu.

Seichan se tvářila klidně a čekala na synovu volbu. Na sobě měla volné černé kalhoty a odpovídající kabátek s vyšívánými květinami, jen o něco světlejšími. Vlasy si spletla do hladkého ebenového copu, který jí dosahoval pod ramena. Navzdory jejímu trpělivému výrazu ji Gray znal natolik dobře, aby postřehl napjaté přimhouřené smaragdové oči i nepatrně pozvednutá ramena od stažených zádových svalů.

Byla jako nadoraz natažená pružina.

A ne kvůli Jackovu budoucímu osudu.

Gray pořád vnímal tíhu v náprsní kapse sportovní bundy.

Co mě to napadlo?

Kuan-jin se sklonila k Seichan a políbila ji na tvář. „*Chúc mừng sinh nhật, Con gái,*“ oslovila ji vietnamsky, svou mateřštinou – přála své dceři všechno nejlepší k narozeninám.

Seichan vzala matku za ruku a popřála jí totéž. „*Chúc mừng sinh nhật, Mẹ.*“

Kuan-jin vyrovnaně přiklekla k Jackovi z druhé strany a položila mu dlaň na hlavu. Chlapec odtrhl pohled od papouška. „*Chúc mừng sinh nhật, Jacku.*“

Seichan už Grayovi vysvětlila, jak se ve Vietnamu tradičně slaví narozeniny. Ke konkrétnímu datu narození se přihlíží jen zřídka. Všechny narozeniny se slaví na vietnamský Nový rok, *Tet Nguyen Dan*. Svátek připadá na první novoluní po 20. lednu, stejně jako čínský Nový rok, v jehož předvečer tu včera probíhaly bujně a hlučně oslavy.

Opravdové narozeniny bude mít Jack za dva dny, ale Kuan-jin trvala na tom, aby oslava proběhla podle vietnamských, čínských i amerických zvyků. Na dortu v podobě Snoopyho čekaly svíčky, které bude třeba sfouknout – ale až po čínském obřadu *čua čou*.

Zatímco ale měl Jack dostat narozeninový dort s dvoudenním předstihem, u tohoto konkrétního obřadu měl naopak roční zpoždění. Číňané ho sice provozují na druhé narozeniny dítěte, ale první narozeniny slaví měsíc po narození – k prvnímu roku života počítají i čas strávený v děloze.

Kuan-jin nicméně požadovala, aby se u jejího vnuka nehledělo na detaily. *Čua čou* – neboli narozeninový lov – proběhne dnes. Před Jacka byly rozprostřeny symbolické předměty zastupující jednotlivé životní dráhy. Bylo mezi nimi nefritové počítadlo věstící budoucnost v obchodu či finančnictví. Noha z kuřete jako symbol dráhy šéfkuchaře. Malý mikrofon zastupující možnost, že v rodině vyroste umělec. Celkem šestnáct předmětů pro šestnáct různých drah.

Všichni čekali, až si Jack vybere jeden z nich.

Grayovi neuniklo, že Seichan položila nejbliž k Jackovu levému kolenu maličký meč. Nebylo třeba vysvětlovat, jaký osud reprezentuje. Kuan-jin zase nastrožila k Jackovu druhému kolenu dětský stetoskop. Všechny babičky zřejmě chtějí mít v rodině lékaře.

Gray neztrácel čas s takovými pošetilostmi.

O ničím osudu se nerozhoduje takhle.

Přesto se vyčkávavě narovnal, když uviděl, jak se Jack předklání. Chlapec se zvedl a učinil první kroky do budoucnosti. V místnosti se rozhostilo napjaté ticho. Mezitím se k nim připojili i Monk a Kat – stáli ve dveřích do kuchyně. Dokonce i Čuang se nechal vylákat ze svého místa a přihlížel.

Jack prošel mezi shromážděnými předměty, jako kdyby překonával minové pole. Nakonec klesl na kolena a opřel se o ruce. Natáhl se pro krajní předmět, který ležel ve stínu pohovky, schovaný pod sametovým přehozem.

Jakmile ho uchopil, ztěžka dosedl na pozadí a s hihňáním hrdě zvedl svůj nový poklad.

Gray k němu skočil a vzal mu předmět z ruky. „Kdo sem dal granát?“

Odpověď se ozvala z chodby za ním. „To je kmotřenec, jak se patří.“

Gray se otočil a probodl Kowalského pohledem.

Obr měl na sobě dlouhé trenýrky, gumové sandály a tričko. Podle zarudlých očí a bolestně sevřených rtů se ještě vzpamatovával z kocoviny po oslavách nového roku, které se protáhly do časného rána.

„Nebojte,“ zabručel Kowalski na všechny. „Je to atrapa. Z korejský války. Především jsem ji koupil na nočním trhu. Věděl jsem, že se bude Jackovi líbit. Na první pohled je vidět, že z něj bude expert na demolice. Jako já.“

Gray záupěl. „Možná bychom to měli vzít znovu od začátku.“

Seichan přikývla – v poslední době šlo o vzácný okamžik shody. „Rozhodně to zopakujeme.“

22.18

Seichan stála u zábradlí temného balkonu a dívala se do zdí obehnané zahrady, kde svítilo několik malých luceren a ozařovalo jezírka, klenuté můstky a zurčící bambusové fontány. Jemný noční vánek roznášel sladkou vůni zimně kvetoucích bauhiníí.

Vila za ní pozvolna usínala. Gray uložil Jacka do postele a teď se sprchoval. Monk a Kat s děvčaty se odebrali do soukromé chatky v zahradě. Kowalski se vypravil do města, doprovázený dvojicí strážných z triády – ani ne tak na obrovu ochranu, jako spíš aby mu zabránili způsobit mezinárodní incident.

Všichni sem přicestovali ze Států pod smyšlenými jmény a s falešnými pasy. Nechtěli na sebe upozorňovat. I když tu nebyli kvůli žádnému oficiálnímu úkolu, museli našlapovat zlehka. Hongkong papírově zůstával zvláštní správní oblastí Čínské lidové republiky s oddělenou vládou i ekonomickým systémem, ale princip „jedna země, dva systémy“ se v poslední době rozmlžil natolik, že se ostrov co do způsobu vládnutí nelišil od pevniny, zejména po tvrdém potlačení protestů v roce 2019 a následných přísných uzavírkách během pandemie covidu.

Přes tyto změny jim cestu do Hongkongu usnadnily dva faktory.

Zaprvé: Sigma zůstávala tajnou organizací na okraji vojenských struktur. Její členové původně sloužili jako vojáci u Speciálních sil, většinou vysílání na zvláštní operace, ale později je potají naverbovala DARPA, agentura ministerstva obrany pro výzkum a vývoj. Vojáci prošli novým výcvikem a vzděláním v různých vědeckých oborech, aby mohli působit jako rychle dostupní terénní agenti a vyšetřovací týmy, kdykoliv se objeví nějaká globální hrozba. Proto taky byly akce Sigmy přísně tajné a probíhaly ve stínech, kde se rozostřovaly hranice mezi zpravodajskými službami, vojenskými akcemi a vědeckým výzkumem.

Zadruhé: i přes veškerá bezpečnostní opatření byla jejich skupina v Hongkongu jistě sledována a jejich pravé totožnosti odhaleny. Šlo o hru, jakou spolu hrají zpravodajské služby – předstírají, že nezaznamenali příjezd agentů cizí služby, ale zároveň je ponechávají pod bedlivým dozorem. Pokud jejich skupina bezprostředně neohrozí čínskou národní bezpečnost, bude jejich přítomnost tolerována. Nikdo proti nim nezasáhne, nebude-li k tomu vyprovokován.

Přinejmenším prozatím.

Když teď Seichan stála u zábradlí balkonu, přesto nepolevovala v ostražitosti, jako ostatně nikdy. Kromě luceren v zahradě byly jediným dalším zdrojem světla hvězdy a vzdálená neonová záře hongkongských mrakodrapů. Měsíc už se zanořil pod obzor, i když ani jinak by nevrhal žádné světlo. Právě končil čínský Nový rok a měsíc v novu představoval jen temný stín přesouvající se na pozadí hvězdného nebe.

Sama si po většinu života připadala stejně.

Jako stín, který se pohybuje v kulisách zářícího světa.

Závěsy za ní se pohnuly a po balkoně přešel klínek světla. Posuvné dveře se otevřely a ven vyšla postava v hedvábných šatech. Matka k ní přistoupila, s rozpaky, kterých se při vzájemném styku nikdy tak úplně nezbavily.

I když se znovu shledaly už před čtyřmi lety, pořád se k sobě chovaly rezervovaně. Propast více než dvaceti let – během nichž se navzájem považovaly za mrtvé – se nedala překlenout jen tak. Po prvním setkání Seichan strávila s matkou značný čas, ale v posledních dvou letech se intervaly mezi jednotlivými návštěvami prodloužily. Naposledy tu byla s Jackem před deseti měsíci.

Kuan-jin došla k zábradlí a ještě chvíli mlčela, jako kdyby hodnotila situaci, než promluví. Vytáhla z kapsy pomačkanou celofánovou krabičku, vyklepala z ní cigaretu a vložila si ji mezi rty. Přejela si rukama po šatech.

Seichan vzdychla a vylovila starožitný zapalovač Dunhill, mosazný a postříbřený. Otevřela ho, škrtla a nabídla plamen matce.

Kuan-jin se k němu sklonila, aby si připálila. Plamen ozářil klikatou jizvu, kterou jí způsobil vyšetřovatel vietnamské tajné policie před šestadvaceti lety. Seichanina matka jizvu proměnila v čestný odznak tím, že ho zahrнула do propracovaného tetování: z jizvy se stal ocas draka, jenž jí zdobil tvář a čelo. Odpovídal stříbrnému dračímu přívěsku, který jí visel na krku. Seichan nosila podobný, ale přece jen trochu odlišný, vytvořený podle vzpomínek z dětství na ten matčin.

Když se Kuan-jin opět narovнала a vydechla oblak kouře, Seichan mimoděk zvedla ruku k dračímu přívěsku. Představila si samu sebe jako malou dívku ležící na břiše vedle zahradního jezírka podobného těm, jaké teď viděla pod

sebou. Vzpomínala si, jak přejížděla prstem po hladině a snažila se přilákat zlatého kapra – pak se v rozvlněném odrazu objevila matčina tvář, dokonalá a bez jizvy. Od stříbrného draka na jejím hrdle se odrážel sluneční jas.

Připadalo jí, jako kdyby ten okamžik patřil do života úplně jiného člověka.

Pořád zápasila s tím, jak sladit minulost s přítomností. *Pokud se to vůbec někdy podaří.* Jejich životy byly ukuty do podoby tvrdého kovu, obdobně jako oba přívěsky: navždy podobné, ale nikdy stejné.

Ticho nakonec prolomila Kuan-jin. „Jack tolik vyrostl,“ zašeptala do noci.

Seichan v těch několika slovech slyšela náznak výčitky – pokárání, že od poslední návštěvy uplynula tak dlouhá doba. „Bylo těžké utrhnout se od práce.“

Její matka jen vydechla oblak dýmu, který nechala viset ve vzduchu podobně jako předchozí výčitku.

Seichan zamávala rukou, aby kouř rozehnala, a změnila téma. „Nevěděla jsem, že kouříš.“

„Čuangovi se to nelíbí. Pořád mi schovává cigarety.“

„Zjevně bere svou roli tělesného strážce vážně. Možná bys ho měla poslechnout.“

„Dokážu se o sebe postarat, Chi.“

Seichan se při zvuku své staré přezdívky z dětství naježila. *Chi* znamená ve vietnamštině *ratolest*. Matka pokřtila svou triádu *Tuan-č'*, což znamenalo *zlo-
mená ratolest*, po dceři, kterou považovala za mrtvou. A její dcera opravdu v jistém smyslu zemřela.

„Víš, že dávám přednost Seichan. Nebo tě mám začít oslovovat tvým starým jménem, Mai Phuong Ly?“

Matka ztuhla. Ani jedna z nich se zcela nevyrovnala s minulostí. A ani jedné se nelíbilo, když jim někdo připomínal utrpenou ztrátu nebo bolest, jež následovala.

Prvních devět let Seichan prožila v malé vesnici ve Vietnamu, kde ji vychovala matka. Tyto zářivé a šťastné časy skončily jedné hrozné noci, kdy do jejich domova vpadli muži ve vojenských uniformách a odvěkli křičící matku pryč, se zkrvaveným obličejem.

Trvalo desítky let, než se Seichan dozvěděla pravdu: vietnamská tajná policie odhalila matčin poměr se Seichaniným otcem, americkým diplomatem, a lásku, která mezi nimi vykvetla. Ministerstvo se ze Seichaniny matky pokusilo vytáhnout americká tajemství, a to i mučením ve věznici u Ho Či Minova Města. O rok později při vzpouře vězňů uprchla a na krátkou dobu byla kvůli úřední chybě prohlášena za mrtvou – údajně přišla o život během vzpoury. Jednalo se o šťastný omyl, který jí poskytl dostatečný náskok, aby utekla z Vietnamu a zmizela.

Seichan mezitím procházela sérií špinavých sirotčinců po celé jihovýchodní Asii – polovinu doby vyhladovělá, zbytek času týraná –, dokud nezačala žít na ulicích a v zadních uličkách Soulu. Tam ji objevila a naverbovala tajná teroristická organizace nazývaná Bratrstvo a její učitelé ji systematicky zbavili nejen zbytků dětství, ale taky podstatné části lidskosti. Vychovali z ní nelítnou nájemnou vražedkyni.

S pomocí Sigmy Seichan nakonec Bratrstvo rozbila. Následně jako by znovu osiřela a osaměla, dokud nenašla nový smysl života právě v Sigmě – a nový domov a rodinu u Graye.

Její matka znovu dlouze potáhla z cigarety.

Podobně jako Seichan obrátila svou zlost a zármutek k novému cíli: v Hongkongu založila triádu *Tuan-č'* a vydobyla si v tomto tvrdém světě význačné postavení.

„*Deui m hgyuh*,“ omluvila se kantonskou čínštinou.

Seichan přikývla. „Je pozdě. Měla bych jít do postele.“

Než mohla odejít, matka jí položila dlaň na ruku. „Slyšela jsem, že jsi včera večer odmítla Grayovu žádost. Proto jsem si s tebou přišla promluvit.“

Seichan zavřela oči. „To je mezi mnou a Grayem, matko.“

„Požádal mě o tvou ruku. Před dvěma dny. V předvečer Nového roku. Dala jsem mu svoje požehnání. Chtěla jsem, abys to věděla. Jestli se tím něco změní.“

„Nezmění.“

Její matka sklopila oči, ale ne dost rychle, aby zakryla cuknutí víček.

„Nechci se vdávat,“ dodala Seichan. „Nikdy.“

„Tvoje pocity chápu. Jsem ráda, žeš ho odmítla.“

Seichan se na ni ostře podívala. „Právě jsi řekla, že jsi mu dala svoje požehnání.“

„Požehnání není souhlas. Je to dobrý člověk. A dobrý otec. To vidím. Kdybys přijala, neměla bych námitek. Ale jsi moje dcera. Vidím, že vše, co jsi prožila, ti zatvrdilo srdce. Stejně jako mně. To není nic, zač bychom se měly stydět. Dokážeme milovat – muže i děti, které s ním počneme –, ale nepotřebujeme manžela. Zůstaneme každá svou vlastní paní, nedotčenou a chráněnou. Takové jsme. Matka i dcera.“

Kuan-jin promnula v prstech pevné stříbro přívěsku.

Seichan polkla – matčina slova ji vyvedla z rovnováhy, ale zároveň z nich čerpala útěchu. Několik vteřin mlčela a pak se postavila svým pocitům čelem. „A co můj otec?“ zeptala se. „Kdyby tě požádal o ruku, vzala by sis ho?“

„Žádáš odpověď na otázku o věci, která se nikdy nemohla uskutečnit. To přece víš. Takový svazek nebyl možný.“

„Ale kdyby se vzepřel své rodině a požádal tě, jak bys mu odpověděla?“

Kuan-jin se otočila k zábradlí a zahleděla se do dálky. „Já... nevím. Byla jsem mladá.“ Ramena jí poklesla při vzpomínce na její dávné já. „Je lepší, že se mě nikdy nezeptal.“

Seichan se obrátila ke dveřím, aby nechala matku ponořenou do vzpomínek.

„Ale ty jsi tu žádost dostala,“ řekla za ní Kuan-jin. „Od dobrého člověka se srdcem na svém místě. A odmítnutím riskuješ, že ho ztratíš.“

Seichan se nezastavovala a přiměla se narovnat ramena ještě víc. „Jestli je k jeho udržení potřeba prsten, bude lepší, když odejde.“

U balkonových dveří si vybavila, jak před ní Gray klečel na jednom kolenu, zatímco nad hongkongským panoramatem sršely ohňostroje. Večeřeli v soukromí – její matka vzala Jacka a ostatní na loď ve Viktoriině přístavu, aby z ní sledovali novoroční oslavy. Gray měl na sobě tmavě šedý oblek s naškrobenou košilí a stříbřitě modrou kravatou, která ladila s ledovým odstínem jeho očí. Pečlivě si učesal tmavé vlasy, dokonce včetně vzpurného pramene, který mu vždycky dodával chlapecký vzhled a maskoval vražednou sílu v pevných sva-lech a rychlých reflexech. Jedinou známkou neformálnosti bylo neodmyslitelné tmavé strniště na lících, zděděné po velšských předcích.

Potom vytáhl krabičku s prstenem.

Měla jsem to čekat už před tímhle okamžikem.

Jenže nečekala. V minulosti už o manželství mluvili, oba v žertu, byť jindy i s trochou vážnosti, zejména po Jackově narození. Netoužila se vdávat, byla spokojená s tím, jak na tom jsou teď. Věřila, že tím je celá záležitost vyřízená.

Při zpětném pohledu ale taky tušila, jaký důvod stál za náhlou žádostí o ruku.

V poslední době mezi nimi narůstaly třenice doprovázené hádkami a dlouhými obdobími mlčení. Když byl Jack mladší, soustředili se na něj – tím se zamaskovala jejich rostoucí nespokojenost. Gray od ní chtěl víc, dokonce mluvil o druhém dítěti. Ale Seichan se nedokázala zbavit pocitu, že je v pasti. Celý svůj dospělý život byla pod dohledem Bratrstva, které řídilo a plánovalo její činy. A i když milovala Jacka láskou, jež ji občas ochromovala, chtěla víc, zejména s tím, jak chlapec stárl a směřoval k nezávislosti. Srdce ji táhlo dvěma různými směry a toto napětí v ní časem jen narůstalo.

Když tedy Gray v jídelně vily poklekl, nabídnutý prsten jí připadal spíš jako okovy. Pokusila se mu vysvětlit, co cítí a čemu věří. Příkyvoval, přijal její slova, ale z očí mu ani na chvíli nezmizel raněný pohled. Později se pomilovali, pomalu a vášnivě, jako kdyby se oba snažili ukonejšit jeden druhého i sami sebe.

Ráno se však napětí vrátilo. Oslavy Jackových narozenin jim dopřály trochu

prostoru, aby to celé hodili za hlavu, ale Seichan si nebyla jistá, jestli to stačí – nebo jestli se to vůbec může podařit.

Když otevřela posuvné dveře, rozechvělo je tiché dunění. Seichan ztuhla. Brzy nato se dveře začaly přímo otřásat a ze zahrady k ní dolehl poplašný cinkot zavěšených zvonků.

Otočila se a mávla na svou matku. „Běž od toho zábradlí!“

Neonové mrakodrapy v dálce se zakymácely. Části města zhasly, nejdřív v Kaulungu na opačné straně přístavu, ale tma se záhy rozšířila i na ostrov. Vypadalo to, jako kdyby temný měsíc sestoupil z oblohy a udusil všechna světla.

Matka se k ní připojila a společně vběhly dovnitř, dál od oken. Čuang jim přispěchal naproti ze zadního pokoje.

„Odved' všechny na zahradu,“ přikázala Kuan-jin rázně. „Tam budeme ve větším bezpečí.“

„Dojdu pro Jacka a Graye,“ řekla Seichan.

Než však stačila udělat tři kroky, venku zapráskaly tlumené výstřely. Ohlédla se na svou matku. V zahradě zazněl ostřejší výbuch reaktivního granátu následovaný zábleskem ohně a tlakovou vlnou, která rozechvěla okna na balkon.

Matčin obličej zůstával nadpřirozeně klidný. „Jděte do bunkru v garáži,“ pokynula Čuangovi a Seichan. „Tam se sejdeme.“

Oba se rozběhli opačnými směry.

Seichan za běhu vnímala sílící otřesy.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Ohnivý příliv.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.